A Kúria

Jogegységi Panasz Tanácsának

h a t á r o z a t a

Az ügy száma: Jpe.I.60.057/2023/9.

A felperesek: az I. rendű felperes neve

(az I. rendű felperes címe)

a II. rendű felperes neve

(a II. rendű felperes címe)

a III. rendű felperes neve

(a III. rendű felperes címe)

a IV. rendű felperes neve

(a IV. rendű felperes címe)

az V. rendű felperes neve

(az V. rendű felperes címe.)

A felperesek képviselője: Réti, Várszegi és Társai Ügyvédi Iroda

(eljáró ügyvéd: dr. Várszegi Zoltán,

a felperesek képviselőjének címe)

Az alperes: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(az alperes címe)

Az alperes képviselője: dr. Mondok Viktória kamarai jogtanácsos

A per tárgya: adóügy

A jogegységi panaszt benyújtó fél: a felperesek

A jogegységi panasszal támadott döntés száma:

Kfv.35.465/2022/8. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a felperesek jogegységi panaszát elutasítja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül, egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 2.100.000 (kétmillió-százezer) forint jogegységi panasz eljárásban felmerült költséget.

A határozat ellen jogorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A jogegységi panasz alapjául szolgáló tényállás

[1] 2009. január 1. és 2017. április 1. között a felperesek általános forgalmi adónemben csoportos adóalanyként működtek, kijelölt tag képviselőjük az I. rendű felperes volt. A csoportos adóalanyiságot létrehozó adó- és vámhatósági engedélyt 2017. április 1. napján visszavonták. Még a megszűnést megelőzően az adóhatóság a 2014-es május havi általános forgalmi adónem tekintetében bevallások utólagos vizsgálatára irányuló pénzösszeg kiutalása előtti ellenőrzést rendelt el az áfacsoportnál, amelynek eredményeként meghozott elsőfokú határozatot a NAV Fellebbviteli Igazgatósága 2061080372 számú határozatával – az indokolás kiegészítésével – helybenhagyta.

[2] Az adózó keresete folytán eljárt Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 27.K.31.096/2016/21. számú ítéletével az alperes 2061080372 számú határozatát – az elsőfokú határozatra is kiterjedően – hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú adóhatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte. Az ítélet indokolása szerint nem lehet egyértelműen

elkülöníteni, hogy az adóhatóság határozataiban az adólevonási jog megtagadását a felperes szubjektív tudattartalmára alapította, vagy olyan objektív körülményekre, amelyek a gazdasági esemény megtörténtét kizárják. Az elsőfokú bíróság előírta, hogy az új eljárást az ítéletben kifejtettek szerint kell lefolytatni, az érdemi döntés jogalapját egyértelműen meg kell jelölni az 5/2016. (IV. 26.) KMK vélemény figyelembevételével, a tényállást az áruk „körbeutaztatása" körében a határozati megállapításhoz szükséges mértékben tisztáznia kell. Az új eljárás során az ítéleti megállapításokat kell alapul venni a keresettel támadott alperesi határozatban hivatkozott „objektív tényekkel" kapcsolatban.

[3] A Kúria a Kfv.35.037/2018/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét – részben eltérő indokolással – hatályában fenntartotta. Az elsőfokú adóhatóság a felperest az új eljárás megkezdéséről a 2017. december 27. napján postára adott 2001000442 számú értesítő levél megküldésével tájékoztatta, amely értesítéssel egyidejűleg a felperes a 2294510699 számú megbízólevelet is megkapta. Az új eljárás eredményeként az elsőfokú adóhatóság a 4313664747 számú határozatában általános forgalmi adónemben összesen 102.623.000 forint, adózó terhére eső adókülönbözetet állapított meg, amelynek teljes összegét jogosulatlan visszaigénylésnek minősítette, így annak kiutalását elutasította. A jogosulatlan visszaigénylés után az adóhatóság 51.311.000 forint adóbírságot szabott ki. Az I. rendű felperes fellebbezése folytán eljárt alperes a 2019. október 3. napján kelt 2234848804 számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

[4] A felperesek keresetükben elsődlegesen az elsőfokú határozat semmisségének megállapítását kérték. Kérték az alperes határozatának megváltoztatását az elsőfokú határozatra is kiterjedő hatállyal annak megállapításával, hogy az áfa visszaigénylésére jogosult volt, és kérték erre tekintettel az adóbírság törlését. Kérték továbbá az alperesi határozat elsőfokú határozatra is kiterjedő megsemmisítését vagy hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú hatóság új eljárásra utasítását.

[5] A felperesek a jogegységi panasz eljárásban releváns kereseti kifogásukban az adóellenőrzési határidőn túl beérkezett bizonyítékok új eljárásban történő felhasználását vitatták.

[6] A felperesek azt állították, hogy az elsőfokú adóhatóság az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: régi Art.) 92. § (2b) bekezdésébe ütköző módon felhasználta a cég neve1, a cég neve2 és a cég neve3 vonatkozásában beszerzett nemzetközi megkeresésre adott válaszokat, ezzel megsértve az ellenőrzés határidejét. Az elsőfokú adóhatóság az új eljárás során nem szerezte be ismételten a nemzetközi megkeresésre korábban, az alapeljárás ellenőrzési határidején túl kapott válaszokat, hanem azokat beépítette az új eljárás megállapításaiba.

[7] Érvelésük szerint az elsőfokú hatóság a saját hibás eljárása eredményeképp került abba a helyzetbe, hogy érvényesen elvégezhette az ellenőrzési cselekményeket. Azzal, hogy a korábban jogszerűtlenül beszerzett bizonyítékokat az adóhatóság a megismételt eljárásban felhasználja, parttalanná teszi a régi Art. 92. § (2b), (12) és (15) bekezdéseiben foglaltakat, és értelmét veszti a 180 napos ellenőrzési határidő. A felperesek azt is állították, hogy ez a jogszabálysértés ellentétes a Magyarország Alaptörvényének (a továbbiakban: Alaptörvény) XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapjoggal és az Alaptörvény 28.

cikkének azon követelményével, amely szerint a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával összhangban, a józan észnek és a közjónak megfelelő célt feltételezve kell értelmezni.

[8] Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét elutasította. A nemzetközi megkeresésre adott válaszok felhasználhatóságával kapcsolatban megállapította, hogy az elsőfokú hatóság az alapeljárás során az ellenőrzési határidőben nemzetközi megkereséseket foganatosított. Az elsőfokú bíróság szerint az alapeljárás ellenőrzési határidejének lejárta után beérkezett nemzetközi megkeresésekre adott válaszok a megismételt eljárásban rendelkezésre álltak, ezért azokat az alperes jogszerűen vette figyelembe a régi Art. 97. § (5) bekezdése alapján.

[9] Az alapeljárásban határidőn túl érkezett válaszok egy esetleges megismételt eljárásban történő felhasználására a régi Art. szabályai adják a törvényes alapot. Az alapeljárás során a bíróság jogerős ítéletével új eljárás lefolytatására utasította az adóhatóságot, amely új eljárásban a vizsgálat és ezzel az ellenőrzés elvégzéséhez szükséges határidők újra megnyíltak, ez pedig nem teszi parttalanná az új eljárást annak törvényi szabályozottsága folytán. Az elsőfokú bíróság azt is megállapította, hogy a felperesek tisztességes eljáráshoz fűződő alapjoga ehhez kapcsolódóan nem sérült.

[10] A régi Art. 92. § (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy amennyiben a bíróság az ellenőrzés tekintetében új eljárást rendel el, az új eljárás ellenőrzési határidejének kezdő napja az új eljárás megkezdéséről szóló értesítés postára adásának, postai kézbesítés mellőzése esetén az értesítés átadásának a napja. Az elsőfokú bíróság érvelése szerint a régi Art. 92. § (4) bekezdése a megismételt eljárás ellenőrzési határidejének számítására külön kifejezett szabályt tartalmaz, így a 180 napos határidőt önállóan kell számítani, az alap- és a megismételt ellenőrzési határidők összeszámítására nincs mód.

[11] Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy még abban az esetben is, ha az ellenőrzési határidő túllépésére kerülne sor – amely a perbeli esetben nem áll fenn –, a határidő túllépésének kizárólag az ellenőrzési cselekmény vizsgálata körében van jelentősége, mert a régi Art. 92. § (15) bekezdése értelmében határidőn túl ellenőrzési cselekményt nem lehet végezni. Ilyenre nem került sor, az alapeljárásban megkért nemzetközi megkeresésekre adott válaszok figyelembevétele nem minősül eljárási cselekménynek. Az elsőfokú bíróság hivatkozott a Kúria Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) közzétett Kfv.35.458/2012/7. számú ítéletére, amely kimondta, hogy a régi Art. 92. § (10) – átszámozást követően (12) – bekezdése azt tiltja, hogy az adóhatóság az ellenőrzési határidő lejártát követően ellenőrzési cselekményt végezzen.

[12] Alaptalan volt a felperes kifogása a nemzetközi megkeresések új eljárásban való megismétlésére, mivel egyrészt a cég neve1 addigra megszűnt, a cég neve3 magyar állampolgár ügyvezetője már az alapeljárás során sem postai úton, sem személyesen, sem elővezetéssel nem volt elérhető, majd ügyvezetőváltásra tekintettel a cég sem volt elérhető. Ráadásul az alapeljárásban megkeresett szlovák adóhatóság a megkeresésre adott teljes választ az új eljárás megkezdéséig megküldte, így az abban foglaltakat az alperes jogszerűen felhasználta. Egy megismételt nemzetközi megkereséstől az idő múlására is tekintettel további releváns bizonyíték nem volt várható.

[13] A felperesek a jogerős ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmükben elsődlegesen a jogerős ítélet megváltoztatását kérték akként, hogy a támadott közigazgatási cselekményt a Kúria semmisítse meg, és az alperest utasítsa új eljárás lefolytatására, másodlagosan a jogerős ítélet támadott részében történő hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra, és új határozat hozatalára utasítását kérték.

[14] A felperesek állították, hogy a nemzetközi megkeresésekre adott válaszok felhasználása jogszerűtlen volt. Ennek okát abban látták, hogy az alapeljárás során elkésetten megérkezett bizonyítékokat az alperes változatlan formában – az eljárási cselekmény megismétlése nélkül – felhasználta.

[15] Idézték az elsőfokú ítéletet, amely szerint erre az alperesnek azért volt jogszerű lehetősége, mert „a megismételt eljárás megkezdéséig a közösségi értékesítésekre vonatkozó nemzetközi megkeresésekre adott válaszok beérkeztek” (33. oldal, 50. pont helyett helyesen: 32. oldal, 128. pont), illetve „az alapeljárásban megkeresett szlovák adóhatóság a megkeresésre adott teljes választ az új eljárás megkezdéséig megküldte, így az abban foglaltakat az alperes jogszerűen felhasználta” (39. oldal, 71. pont helyett helyesen: 38. oldal, 149. pont). Hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság értelmezése sérti a Kúria gyakorlatát, amely szerint az elkésett bizonyítékokat az eljárásból ki kell zárni. A Kúria korábbi döntéseiben (Kfv.35.523/2018/5., Kfv.35.381/2016/5., Kfv.35.144/2018/6., Kfv.35.044/2019/4.) már rögzítette, hogy az ellenőrzési határidő túllépése önmagában, vagy az azután folytatott ellenőrzési cselekmények hiányában nem eredményezheti a közigazgatási döntés hatályon kívül helyezését, azonban az azon kívül beszerzett bizonyítékok figyelmen kívül hagyandók.

[16] A felperesek érvelése szerint tehát, amennyiben egy bizonyíték elkésett, úgy az eljárás során ilyen minőségében nem használható fel. Ez azonban nem jelenti azt, hogy egy megismételt eljárásban a kizárással érintett bizonyíték változás nélkül, az alapul fekvő eljárási cselekmény megismétlése nélkül felhasználható. Az ilyen adóhatósági eljárás parttalanná teszi a régi Art. 92. § (2b), (12) és (15) bekezdéseiben foglalt korlátozó rendelkezéseket. Ellentétben az elsőfokú ítéletben foglaltakkal, az elkésett bizonyítékok nem használhatóak fel azon az alapon, hogy azok rendelkezésre álltak, és akár a felperes javára is szolgálhattak volna.

A Kúria jogegységi panasszal támadott határozata

[17] A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. A Kúria nem értett egyet az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy az alapeljárásban megkért nemzetközi megkeresésekre adott válaszok figyelembevétele, valamint a párhuzamosan folyó másfél éves ellenőrzés jegyzőkönyvének írásba foglalása nem minősül eljárási cselekménynek, ezért az elsőfokú ítélet indokolását ebben a körben megváltoztatta.

[18] Az ellenőrzési határidő megtartottságával kapcsolatban megállapította, hogy az adóhatóság valóban nem tudta felhasználni az elkésett SCAC válaszokat az alapellenőrzés során, mivel a válaszok a jegyzőkönyv és részben a határozat kiadmányozását követően érkeztek be. A Kúria azonban úgy foglalt állást, hogy nincs olyan eljárásjogi előírás, amely értelmében ha egy, az alapeljárásban elkésve beszerzett bizonyíték rendelkezésére áll a

hatóságnak, a megismételt eljárás során csak akkor vehetné azt figyelembe, ha egy újabb megkeresést intézne a nemzetközi szervhez (amely vélhetően ugyanazon válaszát küldené meg ismételten). Az új eljárás során tehát arra figyelemmel, hogy a már lefolytatott eljárást a meghatározott körben meg kellett ismételnie az eljáró hatóságnak, jogszerűen figyelembe vehette a nemzetközi megkeresésekre adott válaszokat, arra is tekintettel, hogy az ellenőrzési jegyzőkönyvben azok ismertetése megtörtént.

[19] A Kúria hangsúlyozta, hogy a nemzetközi megkeresésekre érkezett válaszok felhasználása az ellenőrzési határidő túllépését semmiképp sem okozta, és ebben a körben a felülvizsgálati kérelem érvelése megalapozatlan, ezzel összefüggésben utalt az elsőfokú ítélet [103] és [104] bekezdéseiben foglalt helytálló indokokra.

A jogegységi panasz

[20] A felperesek (a továbbiakban: panaszosok) a Kúria ítélete ellen a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 41/B. § (1) bekezdése alapján jogegységi panaszt terjesztettek elő, amelyben állították, hogy a Kúria ítélete a Kúria BHGY-ban közzétett több határozatától jogkérdésben eltér, ezért annak hatályon kívül helyezése, és a Kúria új eljárásra és új határozat hozatalára utasítása indokolt.

[21] A jogegységi panaszban arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság az alapeljárásban elkésetten beszerzett bizonyítéknak a megismételt eljárásban történő felhasználásával kapcsolatos jogkérdésben a Kúria korábbi, közzétett döntéseitől eltérő döntést hozott, az eltéréssel okozott jogsértést a Kúria a jogegységi panasszal támadott ítéletében nem orvosolta. Az eltérés alátámasztása érdekében a panaszosok hivatkoztak a felülvizsgálati kérelmükben is megjelölt Kfv.35.523/2018/5., Kfv.35.138/2016/9., Kfv.35.144/2018/6., illetve Kfv.35.044/2019/4. számú közzétett döntésekre.

[22] A Kfv.35.044/2019/4. számú döntésre való hivatkozásukat azért tartották helytállónak, mert abban a Kúria a támadott ítélettel azonos anyagi jogszabályi rendelkezést – a régi Art. 92. § (15) bekezdését – értelmezte, amely előírta, hogy az adóhatóság az ellenőrzési határidő lejártát követően ellenőrzési cselekményt nem végezhet. Állításuk szerint mindkét ügyben lényegében hasonlóak voltak a jogértelmezés szempontjából releváns tényállási elemek. A Kúriának azt kellett vizsgálnia, hogy az adóhatóság az ellenőrzési határidőt betartotta-e, illetve az ellenőrzési határidő lejártát követően végzett-e eljárási cselekményt, szerzett-e be bizonyítékot. A Kúria ugyan megvizsgálta, hogy az adóhatóság végzett-e az ellenőrzési határidőt követően eljárási cselekményt, de ebben a tényállásban ilyen nem merült fel. A panaszosok szerint nem minősül a releváns tényállási elemek közti lényeges eltérésnek az, hogy az elkésve beszerzett bizonyítékokat az adóhatóság az alapeljárás vagy a megismételt eljárás keretében használta, mivel az elkésett bizonyítékok az eljárás jellegétől függetlenül kizártak.

[23] A Kúria ebben az ügyben helybenhagyta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a régi Art. 92. § (1) bekezdése alapján az ellenőrzési határidő túllépése eljárási szabálysértésként bírálandó el. Ez ugyan nem jogvesztő az adóhatóságra nézve, azonban meg kell vizsgálni, hogy a határidő túllépése járt-e az adózóra nézve hátrányos jogkövetkezménnyel. Ilyen lehet például, ha az adóhatóság a határidő lejártát követően

ellenőrzési cselekményt végez, vagy bizonyítékot szerez be. Ezekkel összefüggésben a döntés kijelenti, hogy „a határidő lejártát követően végzett eljárási cselekményt […] figyelmen kívül kell hagyni.” A panaszosok érvelése szerint a bizonyítékok kizárása nem jelenti azt, hogy egy megismételt eljárásban azok szabadon felhasználhatóak lennének, ezzel ugyanis megvalósulna a Kúria ítéletében hivatkozott hátrányos következmény.

[24] A Kúria panasszal támadott ítéletével kapcsolatban a panaszosok megjegyezték, hogy az adóeljárásban számos olyan következmény létezik, amely a régi Art.-ből levezethető, de az konkrét „eljárásjogi előírást” nem tartalmaz. A régi Art. nem rögzíti, hogy az „ellenőrzési jegyzőkönyv írásba foglalása” nem eljárási cselekmény, azonban a Kúria gyakorlata ezzel kapcsolatban következetes.

[25] A felülvizsgálati kérelemben hivatkozott Kfv.35.523/2018/5. számú döntés a támadott ítélettel azonos anyagi jogszabályi rendelkezést – a régi Art. 92. § (15) bekezdését – értelmezte azzal összefüggésben, hogy az adóhatóság jogszabálysértően határozta meg az ellenőrzési határidő végső időpontját, így nem vizsgálta azt, hogy mennyiben alapult az elsőfokú határozat a határidőn túl – ezért jogszabálysértően – beszerzett bizonyítékokon. A Kfv.V.35.523/2018/5. számú ítélet megállapította, hogy az adóhatóság az ellenőrzési határidő lejártát követően ellenőrzési cselekményeket – köztük bizonyítást – nem végezhet, az ellenőrzési határidőn kívül beszerzett bizonyítékok figyelmen kívül hagyandók, azokra törvényes döntés nem alapítható.

[26] A Kúria a megismételt eljárásra ezért azt az utasítást adta, hogy az elsőfokú hatóságnak a törvényes ellenőrzési határidőben beszerzett bizonyítékok alapján kell döntést hoznia, továbbá hogy a régi Art. 92. §-ának alkalmazásával meg kell határoznia, hogy van-e olyan korábbi ellenőrzési cselekmény, amely során a beszerzett bizonyíték az ellenőrzési határidő korábbi túllépése miatt a határozat meghozatalakor nem használható fel. A panaszosok állították, hogy az ügyazonosságot az is alátámasztja, hogy ebben az ügyben a Kúria megerősítette: az alapeljárás során kizárt bizonyítékra a megismételt eljárásban sem alapítható döntés. A panaszosok szerint a döntés alátámasztja, hogy az ellenőrzési határidő alapeljárásban történő elmulasztása később a megismételt eljárásban nem orvosolható, a korábban kizárt bizonyíték már nem használható fel.

[27] A felülvizsgálati kérelemben hivatkozott Kfv.35.144/2018/6. számú döntés a támadott ítélettel azonos anyagi jogszabályi rendelkezést – a régi Art. 92. § (15) bekezdését – értelmezte az ellenőrzési határidőn túl beszerzett bizonyítékok felhasználhatóságával kapcsolatban. A panasszal támadott ítélet tényállásához képest különbség az, hogy ebben az ügyben a határidőt az tolta ki, hogy az adózó nem tett eleget együttműködési kötelezettségének. A régi Art. 92. § (2b) bekezdése értelmében az ellenőrzésre nyitva álló 180 napos határidőt nem kellett alkalmazni, ezért nem lehetett úgy tekinteni, hogy az adóhatóság a 180 napos ellenőrzési határidőn túl szerzett be bizonyítékokat.

[28] A tényállásbeli eltérés azonban azért nem tekinthető lényegesnek, mert nem befolyásolta a Kúriának azt a jogi álláspontját, hogy a határidőn túl beszerzett bizonyítékokat figyelmen kívül kell hagyni. A jogkérdés értelmezésével összefüggésben a panaszosok idézték a döntés [20] bekezdését, miszerint „a felperesnek tehát nem csupán hivatkoznia kell az eljárási határidő meg nem tartására, hanem azt számszakilag le is kell vezetni, és tételesen

meg kell jelölni az álláspontja szerint lejárt határidőt követően elvégzett, figyelembe nem vehető ellenőrzési cselekményeket.” Ezzel összefüggésben hivatkoztak a felülvizsgálati kérelem 5.3. pontjára, amelyben tételesen megjelölték azokat az ellenőrzési cselekményeket, amelyek elkésetten érkeztek az adóhatósághoz, azonban a Kúria a támadott ítéletben nem vonta le a hivatkozott döntés szerinti jogkövetkezményeket.

[29] A felülvizsgálati kérelemben hivatkozott Kfv.35.138/2016/9. számú döntésben a Kúria a támadott ítélettel azonos anyagi jogszabályi rendelkezést – a régi Art. 92. § (15) bekezdését – értelmezte az adóellenőrzés során jogszerűtlenül beszerzett bizonyítékok felhasználhatóságával kapcsolatban. A panaszosok álláspontja szerint nem tekinthető lényeges tényállásbeli eltérésnek, hogy a hivatkozott döntésben a kiegészítő eljárás jogszerűtlen elrendelése miatt kellett a bizonyítékokat elkésettnek tekinteni, míg a jogegységi panasszal támadott ügyben azért, mert a határidő lejárta után érkeztek meg a nemzetközi megkeresésre adott válaszok. A Kúria lényegében ugyanazt a ténybeli körülményt értékelte, vagyis azt, hogy mi a jogi sorsa az elkésve beszerzett bizonyítékoknak függetlenül attól, hogy miért minősültek elkésettnek.

[30] A Kfv.35.138/2016/9. számú döntésben a Kúria elvi szinten megállapította, hogy a határidőn túl foganatosított cselekmény, az annak nyomán beszerzett bizonyíték a döntéshez nem használható fel. Az ügyben a határidőn túl beszerzett bizonyítékok felhasználása súlyos eljárási szabálysértésnek minősült, ezért a Kúria az elsőfokú ítélet és a közigazgatási határozat hatályon kívül helyezéséről, és az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezéséről döntött. Az új eljárásra pedig azt az iránymutatást adta, hogy az elsőfokú adóhatóság a törvényes határidőn belül beszerzett bizonyítékok alapján hozzon döntést, és vonja le az adójogi következtetéseket. A panasszal támadott ítélet alapjául szolgáló megismételt eljárásban az adóhatóságnak a bíróság iránymutatása szerint kellett a tényállást a re-export körében tisztáznia, ehhez pedig szükséges lett volna a nemzetközi megkeresések beszerzése. A panaszosok nem értettek egyet a támadott ítélet „feltételezésével”, amely szerint az ismételt megkeresés ugyanazt a bizonyítékot eredményezte volna.

[31] A panaszosok az ügyazonosság bemutatása nélkül további kúriai döntésekre is hivatkoztak annak alátámasztása érdekében, hogy az adóellenőrzés során elkésve beszerzett bizonyítékok jogi megítélésével kapcsolatban a Kúria gyakorlata következetes abban, hogy ilyen bizonyítékokra az adóhatóság döntését nem alapíthatja, azokat figyelmen kívül kell hagyni (Kfv.35.411/2020/5., Kfv.35.234/2017/7., Kfv.35.098/2020/4.).

Az ellenérdekű fél nyilatkozata

[32] Az alperes nyilatkozatában a Bszi. 41/D. § (3) bekezdése alapján elsődlegesen a jogegységi panasz elutasítását kérte, vagy másodlagosan azt, hogy a Jogegységi Panasz Tanács a Bszi. 41/D. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapítsa meg az eltérés indokoltságát és a támadott határozatot hatályában tartsa fenn.

[33] Hangsúlyozta, hogy a jogegységi panasz eljárás nem a támadott döntés elleni rendes vagy rendkívüli jogorvoslati forma, így a Jogegységi Panasz Tanácsnak azt kell vizsgálnia, hogy a Kúria a támadott ítéletében eltért-e a közzétett határozataitól és az eltérés indokolt volt-e. Az eltérés vizsgálata is csak abban az esetben lehetséges, ha a támadott ítélet és a

panaszosok által hivatkozott közzétett határozatok között fennáll az ügyazonosság, vagyis az azokban felmerülő jogkérdés azonos, és a megítélés alapjául szolgáló tényállás csak lényegtelen, mellékes elemekben különbözik (Jpe.II.60.008/2022/8.).

[34] Az alperes álláspontja szerint a panaszosok által hivatkozott döntések és a támadott ítélet között az ügyazonosság nem áll fenn. Ezek ugyanis nem arról szólnak, hogy az új eljárásban hogyan használható fel az alapeljárásban késve beérkezett bizonyíték. Továbbá a Kúria a régi Art. 92. § (15) bekezdését a gyakorlattal összhangban értelmezte, ugyanakkor azt állapította meg, hogy nincs olyan rendelkezés a régi Art.-ben, amely kizárná az új eljárásban a bizonyítékok felhasználását.

[35] Az alperes állította, hogy az elsőfokú ítélet és a Kúria támadott ítélete sem vitatta, hogy az ellenőrzési határidő lejárta után végzett eljárási cselekményre az adóhatóság nem alapíthat döntést. A panaszosok érvelése kizárólag abban az esetben lenne helytálló, ha az adóhatóság a bizonyíték beszerzése érdekében végzett eljárási cselekményt, például a nyilatkozatra felhívást vagy a nemzetközi megkeresést az ellenőrzési határidőn túl kezdeményezi, mivel ekkor már nem szerezhet be bizonyítékot. Az elsőfokú ítélet azonban helytállóan rögzítette, hogy az elsőfokú hatóság az alapeljárás során az ellenőrzési határidőben nemzetközi megkereséseket foganatosított. A megkeresésekre adott, de az alapeljárás ellenőrzési határidejének lejárta után beérkezett válaszok a megismételt eljárásban rendelkezésre álltak, ezért azokat az alperes jogszerűen vette figyelembe a régi Art. 97. § (5) bekezdése alapján. Ezzel összefüggésben rögzítette a jogegységi panasszal támadott ítélet, hogy nincs olyan eljárásjogi előírás, amely értelmében, ha az alapeljárást követően beszerzett bizonyíték a hatóság rendelkezésére áll, a megismételt eljárás során csak akkor vehetné azt figyelembe, ha egy újabb megkeresést intézne a nemzetközi szervhez.

[36] A Kfv.35.144/2018/6. számú döntés az alperes értelmezésében nem azt állapította meg, hogy az elkésett bizonyítékot automatikusan jogszerűtlenül beszerzett bizonyítéknak kell minősíteni, hanem azt, hogy a Kúria vizsgálja a határidő túllépését és azt, hogy a kifogásolt bizonyíték felhasználása jogszerű volt-e. Az alperes álláspontja szerint a Kúria a támadott ítéletében ennek a követelménynek eleget tett azzal, hogy a nemzetközi megkereséseket jogszerűen felhasználhatónak minősítette.

[37] A panaszosok a jogegységi panaszbeadvány 2. pontjában – táblázatos formában – megjelölt további kúriai döntésekkel (Kfv.35.411/2020/5., Kfv.35.138/2016/9., Kfv.35.234/2017/7., Kfv.35.098/2020/4.) kapcsolatban nem mutatták be az ügyazonosságot, a jogkérdésben való eltérést nem jelölték meg. Az alperes álláspontja szerint ezért a Jogegységi Panasz Tanács ezen ítéletektől való eltérést nem vizsgálhatja. Arra az esetre, ha a Jogegységi Panasz Tanács mégis vizsgálná az ítéletektől való eltérést, az alperes a Kfv.35.138/2016/9., Kfv.35.098/2020/4. és a Kfv.35.234/2017/7. számú döntéssekkel kapcsolatban kiemelte, hogy az ügyazonosságot nem tartja megállapíthatónak. Amennyiben a Kfv.35.411/2020/5. számú döntéssel kapcsolatban az ügyazonosság megállapítható, akkor a döntéstől való eltérés indokolt. Ebben az ügyben ugyanis figyelmen kívül maradt az a jelen ügyben is fennálló körülmény, hogy az adóhatóság az eljárási cselekményt határidőn belül foganatosította, így az alapeljárásban jogszerűen elrendelt eljárási cselekmény folytán utóbb érkezett bizonyítékokat a jegyzőkönyvben ismertette és az eljárás részévé tette. Az alperes ezzel kapcsolatban akként érvelt, hogy szükségtelen egy olyan eljárási cselekmény megismétlése, amelyet az adóhatóság

jogszerűen rendelt el és csupán az időmúlás miatt nem tudta a beérkezett bizonyítékokat felhasználni, erre vonatkozó rendelkezést a régi Art. nem tartalmaz.

A Kúria Jogegységi Panasz Tanácsának döntése és annak jogi indokai

[38] Az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdése kimondja, hogy a Kúria biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét. A Kúria e feladatát az ítélkezése során akkor teljesíti, ha a közzétett döntéseiben elfogadott jogértelmezés elvi tartalmát („*ratio decidendi*”-t) az azonos ügyekben követi (Jpe.I.60.002/2021/7.).

[39] A Jogegységi Panasz Tanács már több döntésében elvi éllel fejtette ki, hogy a jogegységi panasz jogintézménye nem a panaszosnak a per tárgyává tett jog- és érdeksérelmének kiküszöbölésére szolgál. Erre a bírósági eljárási törvények által szabályozott rendes és rendkívüli jogorvoslatok többirányú lehetőséget biztosítanak. A jogegységi panasz eljárás, mint ahogy a nevéből is tükröződik, a közzétett határozattól való eltérés feloldását, a jogegység biztosítását célozza, nem pedig újabb jogorvoslati fórumot nyit a panaszosnak, a megelőző eljárások során szükségszerűen már érvényesített jog- és érdeksérelem orvoslására. (Jpe.I.60.001/2021/2.) Ugyancsak e körben mutatott rá a Jogegységi Panasz Tanács arra is, hogy a jogegységi panasz eljárás egy a Bszi.-n alapuló, rendkívüli, jogerő utáni, jogegységet célzó, sui generis eljárás. A jogrendszer belső koherenciájának megteremtését szolgáló önálló eszköz. Jogorvoslati eljárás ugyan, de nem a per folytatása. Nem jelentheti a felülvizsgálati eljárás megismétlését, továbbá az abban szereplő indokolás felülmérlegelését. Nem működhet kvázi „szuper-felülvizsgálatként”. (Jpe.I.60.011/2021/3.)

[40] A Kúria Jogegységi Panasz Tanácsa a Jpe.I.60.002/2021/7. és a Jpe.I.60.005/2021/5. számú határozataiban azt is kifejtette, amit később a Jpe.II.60.027/2021/8. számú döntésében megerősített, hogy a jogegység fogalmát az egyes eljárási törvények nem definiálják, a Bszi. jogegységi eljárásra és jogegységi panasz eljárásra vonatkozó rendelkezéseiből, annak egyes eseteire vonható le – negatív oldalról – következtetés, amelynek értelmében a jogegység hiányát a korábbi döntéstől való indokolatlan eltérés okozza. A jogegység követelménye tehát sohasem absztrakt, hanem mindig konkrét ügyekhez köthető, az csak meghatározott és megjelölt bírói döntések tekintetében merülhet fel. Következésképpen – a jogegységi panasz eljárásokban eddig kialakult gyakorlatot követve – a jogegység követelményén belül az az elvárás, hogy ugyanazon jogkérdést felvető ügyekben (ügyazonosság) a jogértelmezés is azonos legyen. Ha nincs meg az ügyek közötti azonosság, mert eltérő hátterűek a bírói döntések, akkor sem jogilag, sem tágabb értelemben nem értelmezhető a jogegység.

[41] A Jpe.I.60.002/2021/7. számú határozat azt is rögzítette, hogy a jogegység követelménye megköveteli annak vizsgálatát, hogy mikor áll fenn az ügyek (bírói döntések) közötti azonosság. Az ügyazonosság több tényező által befolyásolt, összetett jogfogalom, amelyet mindig esetről esetre kell vizsgálni. Ennek során szigorúan kell venni az összehasonlított bírói döntésekben az alkalmazott anyagi jogszabály egyezőségét (hatály, normatartalom), és a jogértelmezés szempontjából releváns tények lényegi hasonlóságát, továbbá közigazgatási perben – a kérelemhez kötöttség és a közigazgatási ügy tárgya által meghatározott vizsgálat miatt – a hatósági, a kereseti és a felülvizsgálati kérelem ténybeli és jogi azonosságot befolyásoló elemeit.

[42] Nincs ügyazonosság az eltérő anyagi jogi hátterű, azonos anyagi jogi háttér mellett eltérő kérelmet tartalmazó, vagy azonos anyagi jogi háttér mellett eltérő tényállású közigazgatási ügyek és annak alapján indult közigazgatási jogviták között. Alappal kérdőjelezhető meg az ügyazonosság továbbá azonos anyagi jogi háttér mellett eltérő kereseti vagy eltérő felülvizsgálati érvelés esetén.

[43] A jogegységi panasz eljárás során irányadó tényállás szerint az elsőfokú adóhatóság az alapeljárás ellenőrzési határidején belül nemzetközi megkereséseket foganatosított. A megkeresésekre adott válaszok azonban már nem az alapeljárás, hanem a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 27.K.31.096/2016/21. számú ítélete folytán megismételt hatósági eljárás során érkeztek meg. Az elsőfokú adóhatóság a válaszokat a határozat meghozatalakor felhasználta, új nemzetközi megkeresést nem kezdeményezett.

[44] A panaszosok a Kúria közzétett határozatainak azonos jogszabályi alapjaként a régi Art. 92. § (15) bekezdését határozták meg. Eszerint: „Az adóhatóság az ellenőrzési határidő lejártát követően ellenőrzési cselekményeket nem végezhet. Az ellenőrzési határidő meghosszabbításának hiányában az ellenőrzést a törvényben előírt módon és határidőben kell lezárni.” A panaszosok a hivatkozott kúriai határozatok jogértelmezés szempontjából releváns tényei közötti lényegi hasonlóságot abban jelölték meg, hogy adóellenőrzési eljárást érintettek, és azokban az ellenőrzési határidő megsértésével beszerzett bizonyítékok felhasználhatóságáról kellett dönteni.

[45] A panaszosok jogi érvelésének középpontjában az áll, hogy az ellenőrzési határidő lejártát követően végzett eljárási cselekmények, illetve a beszerzett bizonyítékok érvénytelenek, kizártak, azokat a megismételt hatósági eljárásban figyelmen kívül kell hagyni. Az érvelésük alátámasztása érdekében több közzétett kúriai határozatra is hivatkoztak a felülvizsgálati kérelmükben, és állították, hogy az elsőfokú bíróság a döntését az egységes gyakorlatba nem illeszkedő jogértelmezésre alapította. A panaszosok szerint az egységes gyakorlatból az a következtetés vonható le, hogy az alapeljárás ellenőrzési határidejében kiküldött nemzetközi megkeresésekre később, a megismételt eljárás során érkezett válaszokat figyelmen kívül kell hagyni, és az eljáró hatóságnak a nemzetközi megkeresést ismételten foganatosítania kell.

[46] A Kfv.35.138/2016/9. számú döntésre a panaszosok azért hivatkoztak, mert abban a Kúria a határidőn túl beszerzett bizonyítékok felhasználását olyan súlyos eljárási szabálysértésnek minősítette, hogy az elsőfokú adóhatóságot az új eljárás lefolytatására kötelezte. A jogegységi panasz szerint ebben az ügyben a beszerzett bizonyítékok azért minősültek elkésettnek, mert azokat az adóhatóság olyan kiegészítő ellenőrzés keretében elrendelt kapcsolódó vizsgálat során szerezte be, amelynek elrendelése nem volt jogszerű, így az nem eredményezhette a régi Art. 92. § (12) bekezdése szerint az ellenőrzési határidő nyugvását. Ennek hiányában a nemzetközi megkeresésekre adott válaszok elkésettnek minősültek. Nem lényeges eltérés, hogy a hivatkozott döntésben a bizonyítékokat azért kellett elkésettnek tekinteni, mert annak beszerzése jogszerűtlenül elrendelt kiegészítő eljárás során történt, míg a jogegységi panasz alapjául szolgáló ügyben azért, mert a nemzetközi megkeresésekre adott válaszok az ellenőrzési határidő lejárta után érkeztek meg. A Kúria mindkét ügyben lényegében ugyanazt a körülményt értékelte, vagyis azt, hogy mi a jogi sorsa a határidőn túl beszerzett bizonyítékoknak, függetlenül az elkésettség okától.

[47] A hivatkozott döntés szerint az adóhatóság a végzésében meghatározott tárgykörben kiegészítő ellenőrzést rendelt el az adózónál. A kiegészítő ellenőrzésre nyitva álló határidőn belül kapcsolódó vizsgálat elrendelésére is sor került, amely azonban a tárgyánál fogva nem felelt meg a kiegészítő ellenőrzést elrendelő végzésnek, nem volt jogszerű, így az a határidő nyugvását nem eredményezhette. Ugyanakkor a végzésnek megfelelő tartalmú nemzetközi megkeresés elrendelésével összefüggésben a Kúria megállapította, hogy annak elküldése a 15 napos jogszabályi határidőn túl történt, így az elkésett. A nemzetközi megkeresésre így nem vonatkozott a régi Art. 92. § (12) bekezdésében meghatározott jogkövetkezmény, mert annak előfeltétele a határidőben történt elrendelés. A megismételt eljárásra a Kúria azt az iránymutatást adta, hogy először az elsőfokú adóhatóságnak kell meghatároznia a felhasználható, törvényes határidőben beszerzett bizonyítékok körét és levonni az adójogi következményeket.

[48] A jogegységi panasz alapjául szolgáló ügyben az elsőfokú adóhatóság az alapeljárás során az ellenőrzés határidejében nemzetközi megkereséseket foganatosított. Az elsőfokú bíróság ezzel összhangban megállapította, hogy a válaszok beszerzése érdekében folytatott eljárás törvényesen, szabályos keretek között történt, amiért a megkeresésekre adott válaszok sem minősülhettek jogszerűtlenül beszerzett bizonyítékoknak. A panaszosok a felülvizsgálati kérelmükben nem vitatták, hogy az elsőfokú adóhatóság a nemzetközi megkereséseket határidőben elküldte, az érvelésük csupán arra vonatkozott, hogy a megkeresésekre kapott válaszok az alapeljárásra irányadó ellenőrzési határidőn túl érkeztek meg. A Kúria a jogegységi panasszal támadott határozatában az elsőfokú bíróság határidő megtartottságával kapcsolatos érvelését helytállónak találta. A panaszosok a jogegységi panaszban nem kifogásolták, hogy az elsőfokú adóhatóság a nemzetközi megkereséseket az alapeljárás során ellenőrzési határidőben küldte, illetve hogy a válaszok beszerzésére irányuló eljárás törvényes keretek között és jogszerűen zajlott.

[49] A jogegységi panasz alapjául szolgáló ügy és a hivatkozott Kfv.35.138/2016/9. számú döntés között lényeges különbség, hogy a jelen ügyben az elsőfokú adóhatóság a nemzetközi megkeresést szabályos eljárásban, törvényes határidőn belül foganatosította, a megkeresésre adott válaszok így nem minősültek jogszerűtlenül beszerzett bizonyítékoknak. A releváns tényállási elemek közötti lényeges különbség miatt az ügyazonosság nem igazolt, emiatt a panaszosok által javasolt jogértelmezés követése, a két ügyben azonos döntéshozatal kizárt.

[50] A Kfv.35.044/2019/4. számú döntésre a panaszosok azért hivatkoztak, mert ebben a Kúria kimondta, hogy a régi Art. 92. § (15) bekezdése alapján az adóhatóság az ellenőrzési határidő lejártát követően ellenőrzési cselekményt nem végezhet, illetve bizonyítékot nem szerezhet be. A konkrét ügyben a felperessel szemben folytatott ellenőrzést a jogszabály változása miatt előbb le kellett volna zárni, mint ahogy arra ténylegesen sor került. Az adóhatóság azonban a két időpont között ellenőrzési cselekményeket nem végzett, bizonyítékokat nem szerzett be, így nem volt olyan bizonyíték sem, amelyet a határidő túllépése miatt ki kellett volna zárni. A Kúria ezért elfogadta az elsőfokú bíróság megállapítását, hogy az ellenőrzés határidőn túli lezárása ugyan eljárási szabálysértés, de az ügy érdemére nem hatott ki.

[51] A jogegységi panasz alapjául szolgáló ügyben az elsőfokú adóhatóság a nemzetközi megkereséseket az alapeljárás ellenőrzési határidejében foganatosította. Ezzel kapcsolatban fel sem merült a határidő túllépése, továbbá annak vizsgálata, hogy történt-e az adózóra nézve

hátrányos eljárási szabálysértés, amely az ügy érdemére kiható jogszabálysértés megállapításához, valamint a határozat hatályon kívül helyezéséhez vezethetett volna. A panaszosok az ellenőrzési határidő megtartottsága körében azt kérték számon az elsőfokú adóhatóságon, valamint a súlyos eljárási szabálysértést abban látták, hogy a törvényes eljárásban megkeresett, az adóhatóságtól független külföldi szervek a válaszaikat az ellenőrzési határidőn túl, de a megismételt eljárás előtt küldték meg. Így az elsőfokú adóhatóság a válaszokat az alapeljárásban már nem használhatta fel, a panaszosok szerint azokat a megismételt eljárásban is figyelmen kívül kellett volna hagynia és új megkeresést kellett volna kezdeményeznie. Ugyanakkor a régi Art. a külföldi szerv elhúzódó válaszadásával kapcsolatban ilyen jogkövetkezményt nem szabályoz, és a panaszosok által hivatkozott döntések elvi tételt ezzel kapcsolatban szintén nem fogalmaztak meg. Ezek a döntések az adóhatóság határidőn túl végzett, jogszabálysértő ellenőrzési cselekményével összefüggő jogkövetkezményekkel foglalkoztak, amit azonban a jelen ügy tényállása nem tartalmazott.

[52] A Kfv.35.523/2018/5. számú döntésre a panaszosok azért hivatkoztak, mert ebben a Kúria megerősítette, hogy a régi Art. 92. § (15) bekezdés első mondta szerint az adóhatóság az ellenőrzési határidő lejártát követően ellenőrzési cselekményeket (régi Art. 98. §) – köztük bizonyítást – nem végezhet, az ellenőrzési határidőn túl beszerzett bizonyítékokra törvényes döntés nem alapítható. Az ügy tényállása szerint az alperes jogszabálysértően határozta meg az ellenőrzési határidő végső időpontját, így nem vizsgálta, hogy mennyiben alapul az elsőfokú határozat a határidőn túl – ezért jogsértően – beszerzett bizonyítékokon. A megismételt eljárásra azt az utasítást adta, hogy az elsőfokú hatóságnak a törvényes ellenőrzési időben beszerzett bizonyítékok alapján kell döntést hoznia, illetve a régi Art. 92. §-ának alkalmazásával meg kell határoznia, hogy van-e olyan korábbi ellenőrzési cselekmény, amely során beszerzett bizonyíték az ellenőrzési határidő korábbi túllépése miatt a határozat meghozatalakor nem használható fel. A panaszosok szerint a döntés megerősíti azt az érvelésüket, hogy az ellenőrzési határidő korábbi – alapeljárásban történő – elmulasztása már nem orvosolható a megismételt eljárásban, és a korábban kizárt bizonyíték már nem használható fel.

[53] A Kfv.35.523/2018/5. számú határozattal eldöntött ügy tényállása a jelen eljárás alapjául szolgáló ügyhöz képest abban lényegesen különbözik, hogy az adóhatóság az ellenőrzési határidő lejártának időpontját jogsértően határozta meg, így nem vizsgálta, hogy mennyiben alapul az elsőfokú határozat a törvényes határidőn túl beszerzett bizonyítékokon. A Kúria ehhez képest mondta ki, hogy az adóhatóság törvényesen számított ellenőrzési határidő lejártát követően ellenőrzési cselekményeket – köztük bizonyítást – nem végezhet. A jelen ügyben az elsőfokú hatóság az alapeljárásban az ellenőrzést törvényes határidőben végezte. A külföldi adóhatóságok megkeresése így nem minősült egy olyan korábbi ellenőrzési cselekménynek, amelynek nyomán beszerzett bizonyítékok az ellenőrzési határidő túllépése miatt nem használhatóak fel.

[54] A két ügy releváns tényei közötti hasonlóság nem állapítható meg, így az eltérő döntések a jogegység megbomlását nem igazolják.

[55] A Kfv.35.144/2018. számú ügy felperese ugyan hivatkozott arra, hogy az adóhatóság a régi Art. 92. § (2b) bekezdésében meghatározott 180 napos határidőt túllépte, de tételesen nem jelölte meg a lejárt határidőt követően elvégzett, figyelembe nem vehető ellenőrzési

cselekményeket. Ezzel összefüggésben mondta ki a Kúria, hogy a felperesnek nem csupán hivatkoznia kell az eljárási határidő meg nem tartására, hanem azt számszakilag le is kell vezetni, és tételesen meg kell jelölni az álláspontja szerint lejárt határidőt követően elvégzett, figyelembe nem vehető ellenőrzési cselekményeket. A panaszosok a döntésre azért hivatkoztak, mert a felülvizsgálati kérelmük 5.3. pontjában tételesen megjelölték a lejárt határidőt követően elvégzett, figyelembe nem vehető ellenőrzési cselekményeket, azonban a Kúria a jogegységi panasszal támadott döntésében mégsem vonta le az elkésettségből eredő jogkövetkezményeket. Azonban a panaszosok állításával ellentétben a felülvizsgálati kérelem 5.3. pontjában nem jelöltek meg olyan ellenőrzési cselekményt, amit az elsőfokú adóhatóság a lejárt határidőt követően végzett volna. Éppen ellenkezőleg, a nemzetközi megkeresések időpontját tételesen felsorolták, és valamennyi az ellenőrzési határidőn belüli időpontra esett. A két ügy ténybeli hasonlósága tehát nem állapítható meg, így a jogegység felbomlása nem igazolt.

[56] A panaszosok által hivatkozott valamennyi kúriai döntést eltérő tényállás mellett, eltérő jogkérdés tárgyában hozták, így azok összehasonlítás alapjául nem szolgálhattak. A Kúria a régi Art. 92. § (15) bekezdését akként értelmezte, hogy az adóhatóság az ellenőrzési határidő lejártát követően ellenőrzési cselekményeket – köztük bizonyítást – nem végezhet. Az ellenőrzési határidő lejártát követően végzett eljárási cselekményeket, beszerzett bizonyítékokat nem lehet figyelembe venni, azokra törvényes döntés nem alapítható. A jogegységi panasz alapjául szolgáló ügyben az elsőfokú adóhatóság a nemzetközi megkereséseket az alapeljárásra irányadó határidőn belül kezdeményezte. Az ekként foganatosított nemzetközi megkeresésre érkezett válasz felhasználhatósága kapcsán a panaszosok nem igazolták, nem támasztották alá, hogy a Kúria a jogegységi panasszal támadott ítéletében a korábbi, közzétett határozataitól eltérő döntést hozott. A jelen ügyben tehát nem volt olyan elkésett ellenőrzési cselekmény, amely nyomán beszerzett bizonyítékot ne lehetett volna felhasználni.

[57] A panaszosok a jogegységi panaszban a fenti határozatokon kívül több olyan döntést is megjelöltek, amelyektől való eltérésre a felülvizsgálati kérelmükben nem hivatkoztak. A Bszi. 41/C. § (6) bekezdés e) pontja alapján az érdemi elbírálás akadályát képezi az, ha a jogegységi panaszt a Bszi. 41/B. § (1) bekezdése alapján terjesztették elő, de a felülvizsgálati kérelemben az előterjesztő nem hivatkozott a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre. A Kfv.35.411/2020/5., Kfv.35.234/2017/7. és a Kfv.35.098/2020/4. számú döntéseket a jelen eljárásban nem lehetett figyelembe venni.

[58] A fentiekben kifejtettekre tekintettel a Jogegységi Panasz Tanács a felpereseknek a Bszi. 41/B. § (1) bekezdése alapján előterjesztett jogegységi panaszát a Bszi. 41/D. § (3) bekezdése alapján – mint alaptalant – elutasította.

A döntés elvi tartalma

[59] Az alapeljárás ellenőrzési határidején belül foganatosított nemzetközi megkeresésre érkezett válasz megismételt eljárásban történő felhasználását a régi Art. 92. § (15) bekezdése nem tiltja.

[60] A panaszosok nem igazolták, nem támasztották alá, hogy a Kúria a jogegységi panasszal támadott ítéletében, az alapeljárás ellenőrzési határidején belül foganatosított nemzetközi megkeresésre érkezett válasz felhasználhatósága jogkérdésében a korábbi, közzétett határozataitól eltérő döntést hozott.

Záró rész

[61] A Bszi. 41/C. § (8) bekezdése értelmében, ha a Jogegységi Panasz Tanács indokoltnak tartja tárgyalás tartását, arra a panasz előterjesztőjét és a (7) bekezdésben meghatározott személyeket a polgári perrendtartásról szóló törvény szabályai szerint idézi. Jelen ügyben nem merült fel indok a tárgyalás tartására, ezért a jogegységi panaszt tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

[62] A jogegységi panasz sikertelensége folytán a felpereseknek a megfizetett 3.500.000 forint jogegységi panasz eljárás illetékét viselniük kell a Bszi. 41/C. § (2) bekezdésére és a 41/D. § (4) bekezdésére figyelemmel.

[63] Az alperes a panasz eljárásban felmerült költségét az azt szabályozó jogszabályra utalással számította fel, összegszerűen tételezett költségjegyzéket is csatolt. A Jogegységi Panasz Tanács következetes gyakorlata szerint a jogegységi panasz eljárásban is megilleti költségtérítés a panasz eljárásra okot nem adó felet (Jpe.I.60.005/2021/5.). Erre tekintettel a Jogegységi Panasz Tanács jelen ügyben is, figyelemmel a Bszi. 41/C. § (2) bekezdésére, az alperes részére a költséget a Pp. 81. § (2) bekezdése, 82. § (1) bekezdése, a 83. § (1) bekezdése, 87. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapulvételével állapította meg.

[64] A határozat ellen sem a Bszi., sem más jogszabály nem biztosít jogorvoslatot.

Budapest, 2024. szeptember 23.

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Sperka Kálmán s.k. előadó bíró, Dr. Varga Zs. András s.k. bíró, Dr. Balogh Zsolt s.k. bíró, Dr. Bartkó Levente s.k. bíró, Dr. Csák Zsolt s.k. bíró, Dr. Cseh Attila s.k. bíró, Dr. Domonyai Alexa s.k. bíró, Dr. Döme Attila s.k. bíró, Dr. Dzsula Marianna s.k. bíró, Dr. Farkas Attila s.k. bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró, Dr. Hajnal Péter s.k. bíró, Dr. Harangozó Attila s.k. bíró, Dr. Kovács András s.k. bíró, Dr. Kurucz Krisztina s.k. bíró, Nyírőné dr. Kiss Ildikó s.k. bíró, Dr. Tánczos Rita s.k. bíró